

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΜΟΗΣ.

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΟΝ
Δια μηνος τρεις Δρ. 3.
Δια μηνος εξι " 6.
ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΟΝ.
Δια μηνος τρεις Δρ. 4.
Δια μηνος εξι " 7.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΘΗΤΩΝ.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.

(ΑΡΙΣΤΗΠΠΟΣ).

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Π. κτλ.
καὶ ἐκδίδεται εὐθύνη αὐτοῦ.
Τιμὴ λιανῶν ἀποστολῆς ἀγγε-
λιῶν λεπτ. 15 ὁ ἀτίχος.

ΑΙ ΣΥΝΑΡΜΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Παρά τοῖς Κ.Κ. Διδασκάλους
καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τα-
χυδρομίων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ.Κ. Ἑλλησπ. Προξένους
καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρό-
ποις τοῦ ἐκδότη.
Πᾶσα δεσοληψία ἐνεργεῖται
διὰ τοῦ Κ. Ἰωάννου Ἀγ-
γελοπούλου Τυπογράφου
Ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος
κατὰ Σάββατον.

Ἀθήναι, τῆς 17 Ἀπριλίου 1853.

Βίος τοῦ Πλάτωνος ἐν συνόψει.

Ὁ Πλάτων λέγεται ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης
ἢ Ποτώνης, καὶ ὅτι ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐβδόμῃ Ὀαργηλιῶνος μην-
νός, Ὀλ. 97, 2. π. X. 430, ἢ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀπολλοδώ-
ρου, πολλαχῶς ἐπιβεβαιωμένην, Ὀλ. 88. 1. π. X. 428, δηλαδὴ κατὰ
τὸ Ὀλυμπιακὸν ἔτος, ἐν ᾧ ὁ Περικλῆς ἀπέθανε· κατ' ἄλλους ἐγεν-
νήθη οὐχὶ ἐν Ἀθήναις ἀλλ' ἐν Αἰγίνῃ (Διογ. Λαέρτ. Γ. 1. 3. E. 9. Γ.
2. 3. Corcini Fast. Attici III. 230. Clinton Fasti Hell. ὑπὸ τὸ
ἔτος 429. ἐπ.). Τὸ πρὸς πατὴρς γένος αὐτοῦ κατήγετο ἐκ τοῦ Κόδρου,
οἱ δὲ πρὸς μητρίος οἰκεῖοι αὐτοῦ ἀνέφερον τὸ ἐκυτῶν εἰς τὸν Σόλωνα.
(Διογ. Λαέρτ. Γ. 1.). Ὁ Πλάτων ἰναφέρει τὴν πρὸς τὸν Σόλωνα συγ-
γένειαν τοῦ πρὸς μητρίος θεῖου τοῦ Κριτίου (Χαρμ. 155. 159.). Κα-
τ' ἀρχὰς ὁ Πλάτων ὠνομάσθη ὁμωνύμως τῷ πάππῳ αὐτοῦ Ἀριστο-
κλῆς, ἕνεκα δὲ τῆς πλατύτητος τοῦ μετώπου καὶ τῶν στέρνων αὐτοῦ,
ἢ κατ' ἄλλους διὰ τὴν πλατύτητα τῆς ἐρμηναίας, μετωνομάσθη Πλα-
των, ὑπ' ὃ ὄνομα μόνον φέρεται παρ' ἡμῖν. (Διογ. Λαέρτ. Γ. 6. Ὀλ.
B. Πλάτ.). Κατὰ τινὰ δὲ λόγον ὑπὸ τοῦ Σπευσίππου μνημονεύμενον
(Διογ. Λαέρτ. Γ. 1.) ἐνομίζετο υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς Περικ-
τιόνης. Γεννηθέντα δὲ τὸν Πλάτωνα λαβόντες οἱ γονεῖς, βρέφος ὄντα,
θεθείκασιν ἐν τῷ Ὑμητῷ, (ἴσως εἰς τὸ ἐκεῖ ἄντρον τοῦ Ἀρχεδήμου
ὄρα ἐφημ. Μαθ. ἀριθ. 7. σελ. 26.), βουλόμενοι ὑπὲρ αὐτοῦ τοῖς ἐκεῖ
Θεοῖς, Πανὶ καὶ Νύμφαις καὶ Ἀπόλλωνι Νομίῳ, ὅσων καὶ κειμένου
αὐτοῦ μέλιται προσελοῦσαι πεπληρώκασιν αὐτοῦ τὸ στόμα κερῶν
μέλιτος. (Ὀλυμ. 6. ἐν Πλάτ.). Λέγουσι δὲ ὅτι νέος ἠγωνίσθη ἐν τοῖς
Ἰσθμίοις καὶ ἄλλοις ἀγῶσι, καὶ ὅτι ἐπιμελήθη καὶ τῆς γραφικῆς (οὐ
περ μέμνηται ἐν Τιμαίῳ), ἔγραψε δὲ καὶ ποιήματα, πρῶτον μὲν διθυ-
ράμβους, ἔπειτα καὶ μέλη καὶ τραγωδίας. Ἐπειτα ὁμῶς ἀποστὰς τού-
των ἐπεδόθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἴσως ἀπ' οὗ ὁ Σωκράτης προσέλικυ-
σεν αὐτὸν εἰς τὸν κύκλον τῆς μαγικῆς τοῦ ἐπιφρόδης. (Διογ. Λαέρτ. Γ.
4. 5. Αἰλ. Π. ἱστορ. B. 20. Πλάτ. ἐπιστ. 6.). Καὶ γράμματα μὲν
ἐπαίδευσθη παρὰ τῷ Διονυσίῳ, μουσικὴν δὲ παρὰ τῷ Λάμῳ, τὴν
γυμναστικὴν δὲ ἤσκησε παρὰ τῷ Ἀρίστωνι, ὑπ' οὗ λέγεται ὅτι καὶ
μετωνομάσθη Πλάτων. (Διογ. Λαέρτ. ἀνωτ. Ὀλυμπιόδ. B. Πλάτ.).

Ἐκ νέου ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Κρατύλου τὰ Ἑρακλείτεια φιλοσοφικὰ
δόγματα δι' ἄλλων διδασκάλων, ἢ διὰ συγγραφῶν, ἐγνώρισε τὰ
τῆς ἑλεατικῆς αἰρέσεως καὶ τοῦ Ἀναξίγρου.

Λέγουσιν ὅτι ὅτε προσῆλθεν εἰς τὸν Σωκράτην ἦτον εἰκοσαετής, καὶ
ἕκτοτε ἀριστῶρθε ὅπως εἰς φιλοσοφικὰς μελέτας, διατριψὼς πολλὰ ἔτη
παρ' αὐτῷ. Ἡ ἀφοσίωσις τοῦ Πλάτωνος πρὸς τὸν διδάσκαλόν του
τούτων φαίνεται πανταχοῦ τῶν διαλόγων αὐτοῦ, ἐν πᾶσι τοῖς ὁποῖοις
εἰσάγεται οὗτος ὡς πρῶτον καὶ κύριον καὶ ὑπερέχον πρόσωπον. Ἀ-
ναφέρεται ἔτι ὅτι ὁ Πλάτων ἐν τέλει τοῦ βίου του ἐδόξασε τὸν Θεὸν
ποιήσαντα αὐτὸν σύγχρονον τοῦ Σωκράτους· μετὰ τὴν τελευταίην δὲ
τούτου, φοῖνησις τὴν ὠρότητα τῶν δικωτικῶν τοῦ ἐνκρέτου ἀνδρός,
ὑπεχώρυσεν ἐξ Ἀθηνῶν μετ' ἄλλων Σωκρατικῶν εἰς Μέγαρον πρὸς
τὸν Εὐκλείδην. Εἶναι δὲ πιθανὸν τὸ λεγόμενον, ὅτι ἐνταῦθα συνέγρα-
ψε πολλοὺς τῶν διαλόγων του· ἔπειτα ἀπῆλθεν εἰς Κυρήνην πρὸς
Θεόδωρον τὸν μαθηματικόν. Ὑπὸ φιλομαθείας δὲ ὠθούμενος μετέβη
ἐκεῖθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς τοὺς Πυθαγορικούς Φιλόλαον καὶ Εὐρυτον·
διὰ τὴν αὐτὴν δὲ αἰτίαν ἐπορεύθη ἐντεύθεν εἰς Αἴγυπτον, Σικελίαν,
καὶ τὰς ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ Ἑλληνίδας πόλεις. Ὡς συνακόλου-
θοι αὐτοῦ ἀναφέρονται ὁ Εὐδόξος (Στράβ. ΙΖ. 29, ἀλλ' ἀντίκειται ἢ
μαρτυρία αὐτῆ τοῖς ὑπὸ Διογένοῦς τοῦ Λαερτίου περὶ τοῦ Εὐδόξου ἀ-
ναφερομένοις Η. 87), καὶ ὁ Σιμμίξ (Πλουτ. Λαμ. [Σωκρ. 7.] καὶ ὁ
Εὐριπίδης αὐτός, ἀποθνήσκων Ὀλ. 93. 2. (Διογ. Λ. Γ. 6). Μνημονεύουσι
τινες καὶ μακροτέρων περιηγήσεων τοῦ Πλάτωνος ἐν τῇ μεσογείῳ

Ἰσθμίου, καὶ Βαβυλωνίους, καὶ Ἀσσυρίους· προσθέτουσι
δὲ οἱ ἡλίθε καὶ πρὸς τοὺς Μάγους καὶ Πέρσας· πλὴν οἱ ταῦτα ἱστο-
ροῦντες συγγραφεῖς δὲ εἶναι τόσον ἀξιόπιστοι, οὐδὲ φαίνεται ποι τῶν
διαλόγων αὐτοῦ ὠρισμένως καρπὸς τις οὐδὲ τούτων τῶν ἀμφιβόλων,
οὐδὲ τῶν θεσπιῶν περιηγήσεων αὐτοῦ. Ἐγνώρισε ἴσως ἄλλως τὰ κα-
τὰ τὴν σοφίαν τούτων, καὶ κῆρυξεν τὰς μαθηματικὰς καὶ ἀστρονομι-
κὰς αὐτοῦ γνώσεις ἐκ προσωπικῆς συνεντεύξεως μετὰ τῶν περιωνύ-
μων τῆς ἐποχῆς τοῦ Πυθαγορείων, Ἀρχύτου καὶ ἄλλων, καὶ ἔλαβε πολ-
λὰς ἐντεύθεν ἀφορμὰς· ἀλλὰ πάντα ταῦτα δὲν ἐπενήργησαν οὐσιωδῶς
εἰς τὸ φιλοσοφικὸν αὐτοῦ σύστημα, οὐδ' ἐμφαίνονται ἔχνη που αὐτῶν,
ὡς πειρῶνται τῶν νεωτέρων τινὲς ν' ἀποδείξωσιν. — Ὅτι ὁ Πλάτων
διατρίβων ἐν Σικελίᾳ ἐγνωρίσθη διὰ τοῦ Δίωτος μὲ Διονύσιον τὸν
Πρεσβύτερον, καὶ ὅτι ταχέως ὑπέπεσεν εἰς τὴν δυσμένειαν αὐτοῦ,
θεσπιοῦται ἐξ ἀξιόπιστων μαρτυριῶν. Ἐπὶ παρατηρήσεσιν τισι γενο-
μέναις ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος τῷ Διονυσίῳ, τῷ εἶπεν οὗτος, οἱ λόγοι σου
γεροντιῶσιν, ὁ δὲ Πλάτων τῷ ἀπεκρίθη, «Σοῦ δὲ τυραννίδωσι.» δι' ὃ
ἀγανακτῆτας ὤρμησε νὰ φανεύσῃ αὐτὸν, ἀλλὰ παρακληθεὶς ὑπὸ Δίω-
τος καὶ Ἀριστομένους δὲν ἐποίησε μὲν τοῦτο, ἀλλὰ παρέδωκεν αὐτὸν
εἰς Πόλιν τὸν Λακεδαιμόνιον, ὅστις ἔτυχεν νὰ ἦναι τότε διὰ πρεσβείαν
τινα ἐν Σικελίᾳ, διὰ νὰ τὸν πωλήσῃ, οὗτος δὲ ἔφερεν αὐτὸν εἰς Αἴγι-
ναν, ἐνθα ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ Κυρηναίου Ἄντικέριδος, καὶ ἀπελευθερωθεὶς
ὑπ' αὐτοῦ ἐπέμθη εἰς Ἀθήνας· ἄλλοι λέγουσι ὅτι ὁ Πόλις οὗτος
ἦτον Αἰγινήτης ἐμπορευόμενος εἰς Σικελίαν (Ὀλυμπ. 6. Πλάτ.). Ὅτε
ἔφερεν ὁ Πόλις εἰς Αἴγινα τὸν Πλάτωνα, Χάρμ. ἀνδρός τις ἐπρότεινε νὰ
τὸν θανατώσῃ, κατὰ τὸν παρ' αὐτοῖς θεθέντα νόμον, διακελεύοντα
αὐτὸν πρῶτον ἐπιβάντα Ἀθηναίων τῇ νήσῳ, ἄκριτον ἀποθνήσκειν·
ἐπειδὴ δὲ εἶπέ τις, κατὰ παιδιάν, ὅτι ὁ ἐπιβάς εἶναι φιλόσοφος, (καὶ
οὐχὶ ἀνήρ), ἀπέλυσαν αὐτόν. Τὸ περὶ τῆς παραδόσεως εἰς τὸν Πόλιν
κτλ. ἱστορικὸν φέρεται ἄλλως παρ' ἄλλοις, καὶ θεωρεῖται ὡς ἀμ-
φιβόλον.

Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Ἀθήνας διέτριβεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ πρῶτον διδά-
σκων, ἔπειτα δὲ ἐν τῷ παρὰ τὸν Κολωνόν (1) κήπῳ αὐτοῦ· ἐδίδασκε
δὲ ἀμισθὶ τοὺς παρ' αὐτὸν φοιτῶντας, διαλογικῶς καὶ ἀφηγηματικῶς.
(Διογ. Λαέρτ. Γ. 7. Δ. 2. Ὀλυμπιόδ. ἀνωτ. Πλάτ. Φαίδ. 275. κτλ.
Πρωταγ. 329, 344. Γοργ. 449.).

Οἱ κυρίως μαθηταὶ αὐτοῦ συνήρχοντο κοινῶς ἐν τῷ κήπῳ τοῦ δι-
δασκάλου αὐτῶν, καὶ ἐκεῖ μετελάμβανον λιτῶν δειπνῶν. Διὰ τούτους
δὲ κυρίως φαίνεται ἦτο τὸ ἐν τῷ διδασκαλείῳ αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένον
αμνηθεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω». Ἐκ τῶν παρ' αὐτῷ μαθητευσάντων
ἦσαν ὁ συγγενὴς αὐτοῦ Σπευσίππος, Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, ὁ Ἀ-
ριστοτέλης, Ἡράκλειτος ὁ Ποντικός, Ἐστιαῖος ὁ Περὶνθιος, Φίλιππος ὁ
Ὀπούντιος καὶ ἄλλοι ἐκ διαφόρων τῆς Ἑλλάδος μερῶν. (ἀκολουθεῖ).

(1) Πάντες οἱ μέγροι τοῦδε ἀρχαιολόγοι θεώρουν τὸν παρὰ τῇ Ἀ-
καδημίᾳ λόφον, ἐπ' οὗ ἵδρυται τανῦν παρεκκλησίον τοῦ ἀγίου Αἰμιλιαν-
νοῦ, ὡς τὸν Ἰππιον Κολωνόν τῶν ἀρχαίων. Πρῶτος ἦδη ὁ Κόριος Διο-
νύσιος Σουρμελῆς, ἐν τῇ 6' ἐκδόσει τῆς νέας ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων,
(σελ. 252 257) ἰσχυρίζεται, εὐφρῶς πάνυ, ὅτι ὁ Ἰππιος Κολωνός καίτοι
ἀλλοχθὺ, ὀρίζει τὴν θέσιν, καὶ εὖρεν ἐν αὐτῇ καὶ τὴν εἰς ἄδου κάθο-
δον, περὶ ἧς ποιοῦσι λόγον οἱ ἀρχαῖοι· οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἀλλὰ καὶ
πλείστας ἄλλας τοπαθεσίας ἀρχαίων δῆμων ὀρίζει, μετακινῶν τινὰς
ἐκ τῆς θέσεως ἐνθα ἐπίστευσαν οἱ νεώτεροι χωρογράφοι τῆς Ἀττικῆς
ὅτι ὑπῆρχον. Αἱ εἰκασίαι τοῦ Κυρίου Σουρμελῆ δὲν φαίνονται παρά-
λογοι· δύνανται αἱ πλείστα νὰ ἦναι ὀρθαί, ὡς καὶ εἶναι προφανῶς
τινὲς αὐτῶν τοιαῦται, καθὼς πάλιν ἄλλαι φαίνονται θεσπισμέναι καὶ
αὐθαίρετοι. Περὶ τοῦ βιβλίου τούτου, καὶ τῆς ἰδιορρυθμίας αὐτοῦ, θέ-
λομεν δημοσιεύσει προσεχῶς τὰ δέοντα.

αί αρχαί των ιεροκρηύκων των Αμερικανών, δὲν πρέπει νὰ ἐκπλητ-
τώμεθα διὰ τὰς περὶ τῆς δουλείας γνώμας τῶν νομοθετῶν καὶ πολι-
τικῶν των, πολλὸ δὲ ὀλιγώτερον διὰ τὰς τοῦ κοινοῦ λαοῦ.

Σ. Σ. Συμμειωτέον ὅτι τὸ σύστημα τῆς δουλείας κληρονομήθη πρὸ
καιροῦ εἰς τὰς βορείους πολιτείας τῆς Ἀμερικανικῆς ἡμοσπονδίας· καὶ
κατακρίνονται παρὰ τούτων αὐστηρῶς αἱ συνάδελφοι αὐτῶν νότιαι
πολιτεῖαι.

Προκήρυξις περὶ δημοπρασίας δούλων ἐν Ἀμερικῇ
δημοσιευθεῖσα εἰς ἐφημερίδα τινα.

Μεγάλη δημοπρασία μαύρων κτλ. ὑπὸ I. καὶ T. Λεβάνου.

Τὴν τρίτην, 10 ἑβραίου 30, ὥρα 11 θελοῦν πωληθῆν ἐν τῷ δημοπρα-
τηρίῳ τῆς Κολομβίας, ἑκατὸν ἀξιόλογοι καὶ πολίτιμοι μαύροι, σπα-
νίως εὐκαίρια ὡς ἡ παρούσα παρουσιάζεται· μεταξὺ αὐτῶν εἶναι μό-
νον 4 ὑπὲρ τὰ 45 ἔτη γεγονότες οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὲρ τὰ 50 ἔτι 25
ἀπὸ 16 ἕως 30 ἔτων. 40 ὠραιότατοι νέαι, καὶ μικρὰ παιδιὰ ὅσον
δίδεται· κάλλιστα.

Συνηθῆκε κτλ. 1852. Δεκεμβρίου 18.

Δεσπότου τινος τοῦ K. Guilford Horn ἐδραπέτευσε σκλάβους
τοῦ τις, ὅθεν ἐδημοσίευσεν διὰ τῶν ἐφημερίδων τὴν ἐξῆς εἰδοποίησιν.

Δίδω ἀμοιβὴν 125 δάλληρα εἰς ὅτινα μοῦ φέρει τὸν δούλον μου
Χάρην, ἢ τὸν παραδώσει εἰς δεσμοκτήριόν τι τοῦ κράτους, ὅθεν νὰ δύ-
ναμαι νὰ τὸν λάβω, ἢ 150 δάλληρα εἰς ὅτινα μοῦ φέρει τὴν κε-
φαλήν του. (Ἐπειτα περιγράφων τὰ χαρακτηριστικά του προσθέτει),
εἰδοποιούται οἱ πλοίαρχοι ὅτι ἂν παραλάβῃ τις, ἢ κρύψῃ τὸν εἰρημέ-
νον μαῦρον εἰς τὸ πλοῖόν του, θέλω προκαλέσει κατὰ τοῦ τοιοῦτου
μετὰ πάσης αὐστηρότητος πλῆρη τὴν παρὰ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένην
ποινὴν!

Ἰουνίου 29 1850. Γουλιφόρδος Χέρσον.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ Α. Μ. ἡ Γαληνοτάτη ἡμῶν Ἄνασσα ἀπέρχεται τὴν προσεχῆ
τετάρτην εἰς Γερμανίαν, ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀτμοπλοίου ὁ ΟΘΩΝ.
συνδεδευσμένη μετὰ τὰς εὐχὰς ὄλων τῶν Ἑλλήνων ὑπὲρ τοῦ εὐτυχοῦς
πλοῦ καὶ τῆς αἰσίας ἐπανόδου τῆς Μεγαλειότητός της. Ἡ ἀπουσία
τῆς Α. Μ. θέλει εἶναι βραχεία.

— Ὁ Κύριος Ἀνδρέας Κορομηλάς ἐτιμήθη κατ' αὐτὰς παρὰ τῆς
Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν Αὐτοκράτορος διὰ
χρυσοῦ μεταλλίου πρώτης τάξεως, ἀπονεμηθέντος αὐτῷ ἕνεκα τῶν
εἰσαχθεισῶν παρ' αὐτοῦ πρώτου εἰς τὴν Ἑλλάδα διαφόρων τυπογρα-
φικῶν βελτιώσεων, καὶ τῆς στερεοτυπίας κλ. Τοιοῦτο μετάλλιον
ἔλαβεν ἕως τῶρα ἐν Γαλλίᾳ μόνος ὁ κορυφαῖος τῶν ἐκεῖ τυπογράφων
Ἀσιέτις, καθὼς μαθάνομεν. Συγγαίρομεν τῷ Κ. Α. Κορομηλᾷ ἐπὶ
τῆ τιμῆς ἢ ἐγένετο διὰ τῆς φιλοπονίας του καὶ τῆς εὐφίας του ἀξίως,
καὶ εὐχόμεθα αὐτῷ πάσαν εἰς τὰ καλὰ προκοπὴν, πρὸς τιμὴν καὶ δό-
ξαν αὐτοῦ τε καὶ τῆς φροσύνης αὐτὸν πετιδός.

— Ἐξέδοθη ἤδη τὸ πρῶτον φυλλάδιον τῆς ἐφημερίδος τοῦ Ὑπουρ-
γείου τῶν Ἑσωτερικῶν, ἧς ἡ ἐκδοσις εἶχε πρὸ καιροῦ ἀναγγεληθῆ.
Ἦθελεν εἶναι ἀντιμετρητικὴ ματαιοπονία νὰ καταδείξωμεν διὰ μακρῶν πό-
σον εἶναι ἡ ἐφημερίς αὕτη καὶ εἰς ἰδιωτεύοντα πολίτας, καὶ εἰς ὑ-
παλλήλους δικαστικούς τε καὶ πολιτικούς ἀναγκασίαι. Οἱ μὲν θελοῦν εὐ-
ρίσκειν ἐν αὐτῇ, εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν πολιτικῶν των δικαίων, ἐρμη-
νεϊὰν ὄλων τῶν ἀφορώντων ταῦτα οὐσιωδῶν νόμων καὶ ζητημά-
των, ὧν ἡ ἐκτέλεσις ὑπάγεται εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, περὶ
ὧν ἡ σιωπῶσιν οἱ πολιτικοὶ οὗτοι νόμοι, ἢ ἀσαφῶς καὶ διαφοροῦμενος
ἐκφράζονται· οἱ δὲ θελοῦν εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν δημοσίων καθηκόν-
των αὐτῶν ἔχει προχέρον τὴν λύσιν τῶν ἀποριῶν των· ὅτι δὲ ἡ
ἐφημερίς αὕτη εἶναι εἰς τοὺς στουδαστάς τοῦ δικαίου ἐπίσης ἀναγκ-
καία εἶναι ἀναντιρρήτων. Ἰνα δὲ δώσωμεν σαφεστέρην περὶ αὐτῆς ἰδέαν
δημοσιεύομεν τὴν ἀγγελίαν τῶν Κ. Κ. ἐκδοτῶν, καὶ τὰς σημειώσεις
αὐτῶν ἐν τῷ πρώτῳ δημοσιευθέντι φυλλάδιῳ.

«ΑΓΓΕΛΙΑ. Ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Βασιλείας ἐν Ἑλλάδι,
πολλοὶ νόμοι, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν
ἀναγόμενοι, ἐτέθησαν καὶ ἐξετελέσθησαν.

Ἵπηρετοῦντες πρὸ πολλῶν χρόνων εἰς τὸ βῆθῆν ὑπουργεῖον, ἠδυνή-
θημεν νὰ γνωρίσωμεν καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς πόσον δυσχερὴς εἶναι ἡ ἀ-
κροβῆς κατάληψις καὶ ἐκτέλεσις τῶν νόμων καὶ μάλιστα εἰς Κράτη
ἀρτισύστατα, ὅπου αἱ θεωρητικαὶ γνώσεις δὲν εἶναι διαδεδομένα, καὶ
ὅπου ἑλλείπουσιν ἢ τε πεῖρα τοῦ παρελθόντος καὶ αἱ παραδόσεις τῆς

ὑπηρεσίας· ἐνομίσαμεν ἐπομένως, ὅτι θελοῦμεν πράξει ἔργον λυσιτελεῖς,
ἐπιχειροῦντες τὴν διὰ τοῦ τύπου περιοδικὴν ἐκδοσὶν τῶν διαφόρων
λύσεων, ἢ ἐξηγήσεων ἐπὶ ζητημάτων ἀναφερόμενων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν
τῶν νόμων τούτων, ὁρμώμενοι ἀπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι παρόμοιον ἔργον οὐ
μόνον τοὺς διοικητικοὺς ὑπαλλήλους ὠφελεῖ, εἰς οὓς εἶναι ἀπαραίτη-
τος ἡ ὀρθὴ κατάληψις τῶν νόμων, καθὼς κεκλημένους νὰ τοὺς ἐφαρμό-
ζωσιν ἕκαστος ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς ἀρμοδιότητός του, ἀλλὰ καὶ τοὺς πο-
λίτας, οὓς εὐκολύνει πρὸς τὴν ἐξάσκησιν τῶν δικαιωμάτων των, καὶ
τὴν εὐστοχὸν διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεών των ἐν γένει. Καὶ εἰς τοὺς
κεκλημένους προστέτι νὰ συντρέχωσιν εἰς τῶν νόμων τὴν δημιουργίαν
δὲν εἶναι ἀνωφελεῖς, διότι θεθαίως, ἐν τῶν καλύτερων μέσων πρὸς
τελειοποίησιν τῆς ὑπάρχουσας νομοθεσίας εἶναι τὸ νὰ εἰσδύσῃ τις εἰς
τὸ σύνολον καὶ τὰς λεπτομερείας της. Ἐκτὸς δὲ τούτου τὸ ἔργον αὐτὸ
θέλει ἀποτελέσει, οὕτως εἰπεῖν, καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκτελέσεως τῶν
νόμων τούτων, καὶ θέλει διασκηδᾷσει προλήψεις ὑπαρχούσας κα-
τ' αὐτῆς.

Ὅθεν λαθόντες τὴν ἀδειαν παρὰ τῆς Α. Μεγαλειότητος, διὰ τοῦ
ἀπὸ 29 Ἀπριλίου τ. ε. Βασιλικῆς Διατάγματος, εἰς ἐπιχείρησιν τοῦ
ἔργου τούτου, προαγγέλλομεν, ὅτι θελοῦμεν καταβάλει πᾶσαν προσπά-
θειαν ἀρ' ἐνός μὲν, διὰ νὰ μὴ παραλειφθῆ ἀδημοσίευστος οὐδιώδης τις
διαταγὴ, καὶ ἀρ' ἑτέρου διὰ νὰ γενῆ ἡ δημοσίευσις πιστῆ κατὰ τὰ
πρωτότυπα.

Τὸ βιβλίον τοῦτο, φέρον ἐπιγραφὴν «ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡ-
ΓΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ» ἢται συλλογὴ κατὰ χρονολογικὴν
τάξιν καὶ καθ' ὕλην τῶν δεθεσῶν ἐξηγήσεων ἐπὶ ζητημάτων ἀνα-
φερόμενων κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ὑπουρ-
γείου τῶν Ἑσωτερικῶν ἀναγομένων νόμων, θέλει ἐκδίδεσθαι εἰς
φυλλάδια περιοδικῶς· ἑκατὸν δὲ φυλλάδιον θέλει φέρει ἐν τέλει πί-
νακα τῆς λύσεως τῶν ζητημάτων, μετὰ παραπομπῶν εἰς τοὺς ἀριθμοὺς
τῶν διαταγῶν καὶ τῶν σελίδων.

Ἡ τιμὴ προσδιορίζεται εἰς λεπτὰ πενήκοντα τὸ τοπογραφικὸν
φύλλον, συμπεριλαμβάνουσα τὰ τε τοχιδρομικὰ τέλη καὶ τὴν δαπά-
νην τοῦ ἐξωφύλλου.

Τὸν προσδιορισμὸν αὐτὸν παρεδέχθημεν κατ' ἀνάγκην, ἐπειδὴ δὲν
εἶναι ἐκ τῶν προτέρων γνωστὸν ἐκ πόσον τυπογραφικῶν φύλλων θέ-
λει σύγκεισθαι ἕκαστον φυλλάδιον. . . . .

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Σεπτεμβρίου, 1852.

Χ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ. Σ. ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ. Θ. Π. ΔΗΛΙΑΓΙΑΝΝΗΣ.

Τὸ ἐκδοθὲν φυλλάδιον, συγκείμενον ἐκ τυπογραφικῶν φύλλων ἐπιτὰ,
τιμᾶται, κατὰ τὰ διὰ τῆς ἀγγελίας προσδιορισθέντα, ἀντὶ δραχμῶν
τριῶν καὶ ἡμισείας.

Οἱ κυριοὶ φοιτηταί τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ ΟΘΩΝΕΙΟΥ Πανεπι-
στημίου καὶ οἱ κύριοι πρωτοκολλισταὶ καὶ γραφεῖς τῶν Νομαρχικῶν καὶ
Ἐπαρχικῶν θελοῦσι πληροῦναι τριάκοντα μόνον λεπτὰ δι' ἕκαστον τυ-
πογραφικὸν φύλλον· ὅθεν ἡ τιμὴ τοῦ ἐκδοθέντος φυλλαδίου προσδι-
ρίζεται δι' αὐτοῦ, εἰς δραχμὰς δύο καὶ λεπτὰ δέκα.

— Γὴν 5 ἰσταμένου ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κ. Μισαὴλ
ἱερουργήσεν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀποστόλου Ἀδρέου. Εἶτα μεθ' ὄλου
τοῦ κλήρου ἐν στολῇ, προπορευομένων τῶν ἁγίων εἰκόνων τῆς Μο-
νῆς Γηροκομείου, Παντανάτης καὶ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, μετέβη
συνδεδευσμένος ὑρ' ὄλων τῶν πολιτῶν πάσης ταξέως καὶ ηλικίας εἰς
τὴν θέσιν Ὑψηλὰ Ἀλώνια, ἐνθα διαμείνας πλέον τῆς μιᾶς ὥρας ἀ-
πεύθυνε τὴν προσήκουσαν εἰς τὸν Ὑψίστον δέσησιν, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ
νὰ ἐκλείψῃ ἡ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπιπεσούσα εἰς τὰς σταφιδαμ-
πέλους ὄλεθρία καὶ καταστρεπτικὴ νόσος· ἐκείθεν δὲ προέβη εἰς
τὴν ἀνω πόλιν, εὐλογῶν τὸ ποιμνίον του· ἐν τέλει δὲ φθάσας ἐν τῇ
πλατείᾳ τοῦ Ὁθωνος ἔδωκε τέλος τῆς λιτανίας περὶ τὴν 11 ὥραν π.μ.

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἐγένετο τοιαύτη ἀνδηρὸς δέησις, κατὰ τὴν
διάρκειαν τῆς ὀπίσης μένοντες γονυκλιτῶς, καὶ κλήρος, καὶ πολι-
ται ἐτήρησαν τὴν ἀπαιτούμενην τάξιν, καὶ ἡσυγίαν, δι' ἧς καὶ μόνης
ἐδηλοῦτο ἐναργῶς, ἡμετὰ συντριβῆς, καὶ κατανύξεως γενομένη δέησις.

Ἡ περίστασις αὕτη ὁλοκαυρῶς ἐτίμησε καὶ τιμᾶ τὰ μέγι-
στα τὸν ὄντως Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπόν μας, ὅστις καίτοι
προσεδικῶς τὴν ηλικίαν, οὐδ' αὐτῆς τῆς υγείας του φεΐδεται, προκει-
μένου νὰ ἐκπληρώσῃ πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν σωτη-
ρίαν τοῦ λογικοῦ τοῦ ποιμνίου, τὸ ὅποιν δέεται ὑπὲρ τῆς μακροβιό-
τητός του. (Σ Μίνως.)

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΙ ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Ὅδος Ἀθηνᾶς. Ἀριθ. 274.)